

Arrest

**nr. 178 883 van 1 december 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juli 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juli 2007.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juli 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 september 2007 en op 3 januari 2008.

1.3. Op 21 februari 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Verzoeker werd op 7 januari 2016 en op 9 mei 2016 opgeroepen voor gehoor op respectievelijk 25 januari 2016 en 30 mei 2016 omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn

vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen gehoor gegeven aan deze oproepingen. Op 25 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 26 juli 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde tegenover het CGVS geboren te zijn in de Gazastrook, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Al Shattee, op 12 december 1980. U gaf aan dat uw vader en drie broers voorstanders waren van 'Fatah'. Uw broer R.(...), daarentegen, steunde Hamas. Omstreeks april 2007, zou u door leden van de 'Al Amn al Wiqai' (de preventieve veiligheidsdienst) zijn benaderd om inlichtingen te verschaffen over een Hamas-lid genaamd, H.(...) M.(...). Toen u op een bepaald moment uw broer R.(...) in het gezelschap van H.(...) M.(...) zag, liet u aan uw broer weten dat de Amn al Wiqai u had gevraagd inlichtingen te verschaffen over deze H.(...) M.(...). Omstreeks 1 mei 2007 werd u gearresteerd door al Amn al Wiqai. U zat drie weken bij deze dienst in detentie. U werd vrijgelaten omstreeks 25 mei 2007. Met behulp van 'Aqid' (kolonel) N.(...) A.(...) S.(...), een vriend van uw vader, slaafde u erin om de Gazastrook te verlaten en naar Egypte te reizen. U verbleef in Egypte tot 18 juni 2007 en reist verder naar België alwaar u asiel vroeg op 18 juli 2007.

U werd op 27 september 2007 en op 3 januari 2008 gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Op 28 februari 2008 werd u door het CGVS erkend als vluchteling.

Op 7 december 2015 werd het CGVS in kennis gesteld van informatie, in verband met uw erkenning als vluchteling, die in aanmerking moet worden genomen. Deze informatie betreft een kopie van verschillende pagina's van een Jordaanse paspoort dat aan u zou toebehoren. Het staat op naam van F.(...) A.(...) F.(...) A.(...) A.(...), geboren op 12 december 1980 te Amman en afgeleverd op 10 november 2006, geldig tot 19 november 2011. Hierop werd u op 30 mei 2016 door het CGVS opgeroepen voor een gehoor in het kader van een eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus.

B. Motivering

Op grond van deze informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, werd besloten na te gaan of uw erkenning als vluchteling, nog op u van toepassing is.

Artikel 55/3/1, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van een vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Zulks blijkt in casu van toepassing te zijn.

Er dient immers te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat de verklaringen die u in de loop van de asielprocedure heeft afgelegd, en die essentieel waren voor uw erkenning als vluchteling, ongeloofwaardig zijn. U werd op 28 februari 2008 erkend als vluchteling in België omdat u als een Palestijn uit de Gazastrook, Hamas vreesde.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u over een Jordaanse reisdocument beschikt. Betreffend reisdocument staat op uw naam te weten F.(...) A.(...) F.(...) A.(...) A.(...), geboren op 12 december 1980 te Amman. Het reisdocument werd afgeleverd op 10 november 2006 en was geldig tot 19 november 2011.

U werd op 9 mei 2016, via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, opgeroepen om u op 30 mei 2016 aan te melden met het oog op de beoordeling van de nieuwe elementen die opdoken met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming. U heeft geen enkel gevolg gegeven aan het aangetekend schrijven dat u op 9 mei 2013 werd toegezonden en u heeft evenmin een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging

van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor. Een schrijven van een onbekend persoon op 22 juni 2016 waarin werd gesteld dat u zich in Jordanië zou bevinden en dus geen gehoor kon geven aan de oproeping is laattijdig noch bevat het een geldige reden voor uw afwezigheid. Eveneens heeft u verzaakt schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw vluchtelingenstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot een mogelijke opheffing van uw statuut van erkende vluchteling.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van elementen die door derden aan de Commissarisgeneraal werden meegedeeld en dit overeenkomstig Art. 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van het de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen. Een kopie van enkele pagina's van uw Jordaans paspoort werd door derden overgemaakt aan het CGVS. Betreffende kopieën werden toegevoegd aan het administratieve dossier. Voor de Belgische asielinstanties legde u gedurende uw asielprocedure geen enkel document neer. Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw paspoort zich nog in de Gazastrook zou bevinden. U paste uw verklaringen aan tijdens uw gehoor bij het CGVS alwaar u verklaarde dat de persoon die u naar Egypte smokkelde het paspoort zou hebben bijgehouden. Daarenboven zou de geldigheidsdatum van uw paspoort zijn verstreken (CGVS I, p. 2, 6). Gezien thans blijkt dat u op het moment dat u werd gehoord door de DVZ (dd. 24/07/2007) en op het CGVS (dd. 27/09/2007 en 03/01/2008) wel degelijk over een geldig reisdocument beschikte, dient dan ook te worden geconcludeerd dat u wetens en willens uw reisdocument heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties.

Op basis van betreffend reisdocument dient te worden bemerkt dat u niet bent geboren in het vluchtelingenkamp van Al Shattee gelegen in de Gazastrook zoals u verklaarde tegenover de DVZ en het CGVS, doch in Amman, Jordanië. Bovendien kan uit betreffende kopie van uw reisdocument worden afgeleid dat u over het Jordaans staatsburgerschap beschikt. U verklaarde evenwel tegenover de DVZ en het CGVS van Palestijnse herkomst te zijn, afkomstig uit de Gazastrook. Uw ouders zouden oorspronkelijk afkomstig zijn uit Hebron doch met de oprichting van de Israëlische staat in 1948 zijn gevlucht naar de Gazastrook. U vermeldde gedurende de asielprocedure nergens dat u over de Jordaanse nationaliteit beschikt. Integendeel, u probeerde dit element verborgen te houden en zó de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, zoals blijkt uit het achterhouden van betreffend reisdocument.

De vluchtelingenstatus werd u in België toegekend op basis van uw beweerde herkomst uit de Gazastrook en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zich afspeelden in de Gazastrook. Hier kan, gelet op bovenstaande vaststellingen, echter geen geloof meer aan worden gehecht. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen op basis van frauduleuze verklaringen. Bijgevolg dient de u toegekende vluchtelingenstatus te worden ingetrokken.

Evenmin kan u steunen op elementen die aannemelijk maken dat u in geval van een terugkeer naar Jordanië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen waaruit blijkt dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 55/3, 55/3/1, §2 en 57/6, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), artikel 11 van de Richtlijn 2004/83, het principe "*audi alteram partem*", de rechten van verdediging, artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het principe van niet-retroactiviteit en van juridische zekerheid, en het verbod om een recht dat definitief werd toegekend weg te nemen, voert verzoeker in een eerste onderdeel – betreffende de erkenning van de status van vluchteling – aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing beweert dat een 'onbekende' bij schrijven van 22 juni 2016 een motief voor zijn afwezigheid op het gehoor gaf, terwijl in dit schrijven duidelijk wordt aangegeven hoe de afzender noemt, zij haar telefoonnummer en haar emailadres weergeeft en zij zich dus volledig tot beschikking van de verwerende partij stelt om eventueel de situatie van de verzoeker uit te leggen. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal echter geen enkele poging heeft gedaan om deze persoon te contacteren. Hij benadrukt dat, aangezien hij niet woonachtig was op het adres waarnaar de oproeping werd verstuurd, de termijn van 15 dagen om een geldige reden te geven voor zijn afwezigheid te kort is. Zijn contactpersoon die zich in België bevindt en die een brief naar het Commissariaat-generaal stuurde had immers de tijd nodig om te ontdekken dat er post was op dit adres. Verzoeker beaamt dat hij zich inderdaad in het buitenland bevindt en onmogelijk gevolg kan geven aan de oproeping aangezien hij zich fysiek niet in België bevindt. Hij verklaart bovendien dat hij het Jordaans territorium onmogelijk legaal kan verlaten aangezien hij de nodige papieren niet heeft om te reizen. Deze is hij naar eigen zeggen kwijtgeraakt. Hij is dus als het ware geblokkeerd op het Jordaans grondgebied. Verzoeker meent dat hij dus een geldige reden heeft voor zijn afwezigheid op het gehoor en dat het Commissariaat-generaal hiermee rekening had moeten houden.

Verzoeker vervolgt dat de kopieën van een zogenaamd Jordaans paspoort niet te bespeuren zijn in het administratief dossier dat werd opgestuurd door het Commissariaat-generaal, dat dus geen enkel bewijs aanhaalt van het nieuwe element dat de intrekking van de vluchtelingstatus tot gevolg heeft gehad, waardoor men niet kan oordelen over de exactheid van deze informatie. Hij voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal bovendien geen elementen aanhaalt die verklaren waarom een paspoort met de naam F.A.F.A.A. hem zou toebehoren. Niets wordt aangebracht waarmee het verschil tussen de twee namen kan worden verklaard en de gelijkenis tussen de geboortedatum en de geboorteplaats is naar mening van verzoeker niet voldoende.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat het beginsel "*audi alteram partem*" de administratie verplicht een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkene kunnen aantasten. Dit principe kent slechts enkele uitzonderingen, namelijk indien er een dringende noodzaak aanwezig is en indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt, indien de geadmistreerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn en indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkel geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing. Verzoeker is de mening toegedaan dat *in casu* geen van de bovenvermelde uitzonderingen toepassing vindt aangezien er geen dringende noodzaak was, hij wel kon gecontacteerd worden binnen een redelijke termijn en het gehoor mogelijk een invloed had kunnen hebben op de beslissing. Hij benadrukt hierbij tevens dat er *in casu* geen sprake was van nalatigheid in zijn hoofde aangezien hij niet fysiek aanwezig was op het Belgisch grondgebied en stelt dat hij, indien hij zich had kunnen verplaatsen, alles had gedaan om een volledige samenwerking te garanderen met de administratie. Dat hij nooit werd gehoord door het Commissariaat-generaal schendt volgens verzoeker bovendien het principe van goede administratie, alsook artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij wijst er in dit verband nog op dat tevens rekening dient te worden gehouden met zijn rechten van verdediging, die geen enkele uitzondering dulden.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoeker vervolgens op dat artikel 55/3/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet, gezien de ernstige gevolgen ervan, strikt moet worden geïnterpreteerd. Verzoeker herhaalt dat hij niet beschikt over de informatie die aan de grondslag ligt van de intrekking van de vluchtelingstatus, namelijk het Jordaans paspoort, zodat geen analyse kan gemaakt worden van de informatie die de verwerende partij kreeg door 'derden'. Dit betekent dat er ook niet kan worden nagegaan of deze informatie betrouwbaar is, aldus verzoeker, die meent dat de betrouwbaarheid trouwens al in vraag wordt gesteld door de verschillen tussen zijn naam en de naam vermeld in het paspoort. In deze omstandigheden kan men volgens verzoeker evenmin nagaan of dit nieuw element doorslaggevend is. Hij wijst erop dat *in casu* de informatie over het

paspoort werd gegeven door derden. Men weet niet wie, hoe, wanneer of vanwaar en er kan dus niet worden besloten dat de gegeven informatie geloofwaardig is, aldus verzoeker, die eraan herinnert dat zijn asielrelaas destijds als geloofwaardig werd beschouwd. Er kan naar mening van verzoeker niet automatisch, aan de hand van informatie die voortkomt uit een niet-verifieerbare bron, tot het tegendeel worden besloten. Verzoeker benadrukt dat de motieven die hij aanhaalde tijdens zijn oorspronkelijke asielaanvraag in 2007, op grond waarvan hij als vluchteling werd erkend, nog altijd gelden. Door de vluchtelingenstatus in te trekken neemt het Commissariaat-generaal een beslissing met zeer ernstige gevolgen. Dit betekent dat verzoeker geen bescherming meer zal krijgen en zal moeten terugkeren naar zijn vaderland, terwijl hij net dit land uit vluchtte ten gevolge van het aangehaalde gevaar. Door aldus een vitaal recht weg te nemen dat ze in eerste instantie had toegekend, schendt het Commissariaat-generaal volgens verzoeker het principe van niet-retroactiviteit en van juridische zekerheid, alsook het verbod om een recht dat definitief werd toegekend weg te nemen.

In een tweede onderdeel – betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon. Er kan immers geen twijfel bestaan over de catastrofale veiligheidssituatie in de Gazastrook. Tevens laakt hij dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft waarom zij besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Jordanië.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het schrijven met verantwoording van zijn afwezigheid tijdens het gehoor en een bewijs van aangetekende zending.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hij over een Jordaans reisdocument beschikt en hieruit blijkt dat de verklaringen die hij in de loop van de asielprocedure heeft afgelegd en die essentieel waren voor zijn erkenning als vluchteling – hij vreesde als Palestijn uit de Gazastrook Hamas – ongeloofwaardig zijn, (ii) hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor gehoor met het oog op de beoordeling van de nieuwe elementen die opdoken met betrekking tot zijn nood aan internationale bescherming en hij evenmin binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor een geldige reden heeft meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid, het schrijven van een onbekend persoon van 22 juni 2016 waarin werd gesteld dat hij zich in Jordanië zou bevinden en dus geen gehoor kon geven aan de oproeping laattijdig is en evenmin een geldige reden bevat voor zijn afwezigheid, en hij eveneens heeft verzaakt schriftelijk de redenen mee te delen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus rechtvaardigen, zoals duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief, zodat hij heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot een mogelijke opheffing van zijn statuut van erkende vluchteling, (iii) aangezien hij gedurende zijn asielprocedure geen enkel document neerlegde, doch thans blijkt dat hij op het moment dat hij werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk over een gelding reisdocument beschikte, dient te worden geconcludeerd dat hij wetens en willens zijn reisdocument heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties, (iv) uit het betreffend reisdocument blijkt dat hij niet is geboren in het vluchtelingenkamp van Al Shattee gelegen in de Gazastrook, doch in Amman, Jordanië, en uit dit document bovendien kan worden afgeleid dat hij over het Jordaans staatsburgerschap beschikt zodat geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit de Gazastrook en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die zich daar afspeelden en aldus dient te worden geconcludeerd dat hij de vluchtelingenstatus heeft verkregen op basis van frauduleuze verklaringen en (v) hij evenmin kan steunen op elementen die aannemelijk maken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en er evenmin elementen zijn waaruit blijkt dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op

welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 25 juli 2016 (CG nr. 1111733), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de aangevoerde schending van artikel 55/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 11 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, juridische grondslag mist. Deze artikelen handelen immers, zoals wordt aangegeven in het verzoekschrift, over de opheffing van de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing betreft echter een intrekking van de vluchtelingenstatus, gesteund op artikel 55/3/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Tevens laat verzoeker na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 49 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk, schendt zodat ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking kan worden genomen.

2.5. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(…)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Gelet op de verstrekkende gevolgen voor verzoeker van de beslissing om de vluchtelingenstatus in te trekken, is het van wezenlijk belang dat de elementen die hiertoe aanleiding hebben gegeven, steun vinden in het administratief dossier.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door een anonieme persoon in het bezit is gesteld van een kopie van verschillende pagina's van een Jordaans paspoort dat aan verzoeker toebehoort. In tegenstelling tot wat wordt beweerd in het verzoekschrift, werden de betreffende kopieën wel degelijk toegevoegd aan het administratief dossier, zodat de opmerkingen dienaangaande in het verzoekschrift feitelijke grondslag missen.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 9 mei 2016, via een aangetekend schrijven dat door het Commissariaat-generaal werd gestuurd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, werd opgeroepen op zich op 30 mei 2016 aan te melden met het oog op de beoordeling van de nieuwe

elementen die opdoken met betrekking tot zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker heeft evenwel geen gehoor gegeven aan deze oproeping, noch heeft hij binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid. Verzoeker werpt op dat hij niet langer woonachtig was op het adres waarnaar de oproeping werd verstuurd en dat hij op dat ogenblik reeds in Jordanië verbleef. Hij meent dat de termijn van 15 dagen om een geldige reden te geven voor zijn afwezigheid te kort is aangezien zijn contactpersoon die in België verblijft de tijd nodig had om te ontdekken dat er post was op dit adres. Uit het administratief dossier blijkt dat deze contactpersoon op 22 juni 2016 een schrijven heeft gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin werd gesteld dat verzoeker zich in Jordanië bevindt en dus geen gehoor kon geven aan de oproeping. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat deze contactpersoon op dat ogenblik verzoeker had ingelicht over de inhoud van de oproeping van het Commissariaat-generaal. Het getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een manifest gebrek aan interesse en medewerking dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om zich, nadat hij in kennis werd gesteld van het feit dat hij werd opgeroepen voor gehoor omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingstatus in te trekken, persoonlijk tot het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te richten teneinde zijn situatie uit te leggen, te informeren welke nieuwe elementen in zijn dossier zijn opgedoken, zich hiertegen te verweren en de redenen mee te delen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Verzoeker had hiertoe nog minstens ruim een maand de tijd daar de bestreden beslissing pas werd genomen op 25 juli 2016. Dat hij in dit verband geen enkel initiatief heeft ontplooid, toont aan dat hij weinig belang hechtte aan het behoud van zijn vluchtelingenstatus, hetgeen onverenigbaar is met de door hem beweerde nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij het Jordaanse grondgebied onmogelijk legaal kan verlaten omdat hij zijn reisdocumenten is kwijtgeraakt en hij aldus als het ware geblokkeerd is op het Jordaanse grondgebied, komt hij niet verder dan blote beweringen, waarbij het de Raad overigens niet duidelijk is waarom verzoeker in geval van verlies geen nieuw reisdocument zou kunnen bekomen. Verzoeker kan het Commissariaat-generaal ook niet ernstig verwijten geen contact te hebben opgenomen met de afzender van het schrijven van 22 juni 2016. Het komt immers aan verzoeker zelf en niet aan derden toe om op te treden in zijn asioldossier. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker reeds op 7 januari 2016 een eerste keer werd opgeroepen om te reageren op een nieuw element dat aantoonde dat zijn vluchtelingenstatus werd erkend op grond van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van deze status (administratief dossier, stuk 8). Ook aan deze eerste oproeping heeft verzoeker geen enkel gevolg gegeven (administratief dossier, stuk 6A).

Waar verzoeker laakt dat hij niet werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en opwerpt dat aldus zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Artikel 55/3/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake

normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), meer bepaald van artikel 14. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd*. 2009, 20).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om persoonlijk gehoord te worden over de nieuwe elementen die zijn opgedoken in zijn asioldossier waaruit blijkt dat de verklaringen die hij in de loop van de asielpcedure heeft afgelegd ongeloofwaardig zijn. Het kan de commissaris-generaal niet ten kwade worden geduid dat verzoeker zich niet kon aanbieden op het gehoor omdat hij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt. Verzoekers verblijf in Jordanië en het feit dat hij zich niet opnieuw naar België kan/wil begeven om te worden gehoord betreft immers een omstandigheid waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen invloed heeft. Bovendien werd aan verzoeker de kans geboden om schriftelijk de redenen mee te delen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus rechtvaardigen. De concrete invulling van het hoorrecht kan immers ook schriftelijk gebeuren. Ook van deze mogelijkheid heeft verzoeker echter geen gebruik gemaakt. Uit het administratief dossier blijkt aldus ontegensprekelijk dat verzoeker ruimschoots de kans heeft gehad om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten zodat er van een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging geen sprake kan zijn. De manifeste onwil van verzoeker om zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot een mogelijke intrekking van zijn vluchtelingenstatus, mag er echter niet toe leiden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de onmogelijkheid wordt gesteld om over te gaan tot de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus en noopte de commissaris-generaal er dan ook toe verzoekers actuele nood aan internationale bescherming te beoordelen op basis van de elementen die door derden aan het Commissariaat-generaal werden meegedeeld en die werden toegevoegd aan het administratief dossier zodat verzoeker hiertegen middels onderhavig verzoekschrift verweer kon voeren.

In zoverre verzoeker in twijfel lijkt te trekken dat het paspoort in kwestie hem zou toebehoren door erop te wijzen dat zijn naam niet volledig overeenkomt met de naam vermeld op het paspoort, benadrukt de Raad dat er geen wezenlijk verschil tussen verzoekers naam en de naam op het paspoort kan worden vastgesteld, met dien verstande dat op het paswoord ook een 'tussennaam' wordt vermeld, die verzoeker aldus duidelijk niet heeft opgegeven aan de Belgische asielinstanties. Dat verzoeker in de loop van zijn asielpcedure zelf een verkorte versie van zijn naam heeft gehanteerd, betekent niet dat het paspoort hem niet zou toebehoren. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat het paspoort niet alleen zijn naam vermeldt doch ook de door hem tijdens de asielpcedure opgegeven geboortedatum overeenstemt en het paspoort bovendien verzoekers foto bevat. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat het paspoort aan verzoeker toebehoort. Dat de kopie van het paspoort door onbekenden aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt doet hieraan gaan afbreuk en kan op zich niet leiden tot het besluit dat de informatie niet betrouwbaar zou zijn, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift.

2.7. Aangezien verzoeker aldus over een Jordaans reisdocument blijkt te beschikken, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: "(...) Voor de Belgische asielinstanties legde u gedurende uw asielpcedure geen enkel document neer. Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw paspoort zich nog in de Gazastrook zou bevinden. U paste uw verklaringen aan tijdens uw gehoor bij het CGVS alwaar u verklaarde dat de persoon die u naar Egypte smokkelde het paspoort zou hebben bijgehouden. Daarenboven zou de geldigheidsdatum van uw paspoort zijn verstreken (CGVS I, p. 2, 6). Gezien thans blijkt dat u op het moment dat u werd gehoord door de DVZ (dd. 24/07/2007) en op het CGVS (dd. 27/09/2007 en 03/01/2008) wel degelijk over een geldig reisdocument beschikte, dient dan ook te worden geconcludeerd dat u wetens en willens uw reisdocument heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties.

Op basis van betreffend reisdocument dient te worden bemerkt dat u niet bent geboren in het vluchtelingenkamp van Al Shattee gelegen in de Gazastrook zoals u verklaarde tegenover de DVZ en het CGVS, doch in Amman, Jordanië. Bovendien kan uit betreffende kopie van uw reisdocument worden

afgeleid dat u over het Jordaans staatsburgerschap beschikt. U verklaarde evenwel tegenover de DVZ en het CGVS van Palestijnse herkomst te zijn, afkomstig uit de Gazastrook. Uw ouders zouden oorspronkelijk afkomstig zijn uit Hebron doch met de oprichting van de Israëliëse staat in 1948 zijn gevlucht naar de Gazastrook. U vermeldde gedurende de asielprocedure nergens dat u over de Jordaanse nationaliteit beschikt. Integendeel, u probeerde dit element verborgen te houden en zó de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, zoals blijkt uit het achterhouden van betreffend reisdocument.

De vluchtelingenstatus werd u in België toegekend op basis van uw beweerde herkomst uit de Gazastrook en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zich afspeelden in de Gazastrook. Hier kan, gelet op bovenstaande vaststellingen, echter geen geloof meer aan worden gehecht. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen op basis van frauduleuze verklaringen. Bijgevolg dient de u toegekende vluchtelingenstatus te worden ingetrokken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn aanvankelijk uiteengezette asielmotieven, de stelling dat zijn verklaringen nog steeds als geloofwaardig moeten worden beschouwd en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de appreciatie van zijn asielaanvraag om te buigen. Het is de Raad bovendien niet duidelijk waarop verzoeker zich steunt waar hij meent dat zijn vluchtelingenstatus een recht betreft dat hem definitief werd toegekend en dat er een verbod zou bestaan om deze status terug in te trekken.

De Raad benadrukt nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de thans vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerminst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of

executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, dient verzoekers vraag om internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook is *in casu* dan ook niet dienstig. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in Jordanië het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om te worden gehoord met het oog op de beoordeling van de nieuwe elementen die opdoken met betrekking tot zijn nood aan internationale bescherming, mogelijkheid waarvan hij evenwel geen gebruik heeft gemaakt. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar verzoekers vluchtelingenstatus werd erkend op grond van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS